

internationale forsvars- og sikkerhedspolitiske samarbejde.

Men vi europæere må se i øjnene, at vi må bære en større del af indsatsen. Vi kan ikke forvente, at amerikanerne igen og igen og i enhver situation skal ruge kastanjerne ud af den europæiske ild. Det er altafgørende, at den nye europæiske forsvarsdimension bliver et supplement og ikke en konkurrent eller et alternativ til NATO. NATO skal fortsat stå for vores fælles territoriale forsvar.

Det ligger uden for enhver fornuftig diskussion, at det er i Danmarks solekklare interesse at være med til at forme og indrette det nye europæiske samarbejde.

For sagen er jo, at uanset hvad de andre beslutter sig for, vil vi i Danmark blive dybt påvirket. Vi må være til stede, hvis vi vil have indflydelse, hvis vi vil blive hørt. Sådan er det.

Men det er også en kendsgerning, at Danmark har fire forbehold, herunder et forbehold for det særlige forsvarssamarbejde. De skal respekteres, og det skal de fuldt ud, lige indtil den dag, hvor den danske befolkning har fjernet forbeholdene. Men det skal siges lige så klart, hvordan vi i denne tid oplever, at det danske forbehold på forsvarsområdet bliver en stadig strammere spændetrøje. Forbeholdet tjener ikke længere danske interesser. Det skal siges lige ud, og det bliver tydeligere og tydeligere for hver dag, der går.

Det samme gælder vores forbehold for det økonomiske og retlige samarbejde. Ja, nu er selv grækerne ved at gøre sig klar til at komme med i den fælles valuta. De bliver formentlig optaget allerede i begyndelsen af det nye år. Det koster det danske samfund penge, hver eneste dag vi står udenfor.

Det retlige forbehold er på samme måde ved at blive en hæmsko for danske interesser. I dag må den danske minister se til, mens de andre 14 lande vedtager nye regler på f.eks. flygtninge- og indvandrerområdet. Faktisk har vi her i efteråret oplevet, hvordan den danske indenrigsminister, hr. Thorkild Simonsen, måtte stå med hatten i hånden og bede den svenske minister om at fremme danske interesser.

Og når det gælder forbrugerpolitikken, så oplever vi, hvordan danske forbrugere stille og roligt ikke får del i de samme rettigheder og garantier, som de andre forbrugere i Europa får. Det er ikke tilfredsstillende.

De danske forbehold fører til, at vi danskere må stå på sidelinjen og se til, mens de andre

træffer beslutningerne, og så kan vi bagefter måske få lov til at tilslutte os i kraft af mellemstatslige aftaler. Det er utilfredsstillende.

På forsvarsområdet har vi ikke engang mulighed for at tilslutte os efterfølgende, i hvert fald ikke hvis man skal følge regeringens fortolkning. Ifølge regeringens fortolkning af det danske forsvarsforbehold, så kan vi ende i en situation, hvor Danmark – i modsætning til Norge – må trække vore styrker hjem fra Kosovo, hvis den nuværende kommando bliver afløst af en EU-baseret ledelse. Det er jo grotesk. Det er jo grotesk at forestille sig, at Norge, som ikke er medlem af EU, og at et land som Grækenland er længere fremme i det europæiske samarbejde, end vi er i Danmark. Ja, udviklingen går hurtigt, men vi er nødt til at tage udfordringerne op.

Danmark må styre ud fra, hvad vi kan se gennem forruden, og ikke lade os dirigere af reflekserne fra bakspejlet.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Den konservative ordfører, fru Pia Christmas-Møller, dækkede sig i sin argumentation for at fjerne de danske forbehold ind under, at de ikke længere tjente danske interesser. Derfor bliver jeg egentlig nødt til at spørge: Har De Konservative nogen sinde ment, at de danske forbehold tjente danske interesser, for det virker som sådan en ny formulering, jeg i hvert fald ikke har hørt før fra konservativ side. Jeg havde altid troet, at man lige fra starten, da de kom, havde været modstandere af dem, og ikke mente, at de tjente danske interesser, i modsætning til hvad vi f.eks. mener i Dansk Folkeparti.

Så vil jeg gerne spørge fru Pia Christmas-Møller: Hvad er den konservative tidsplan for afskaffelse af forbeholdene? Specielt i forhold til euroforbeholdet synes jeg, det er interessant, for der synes jeg, at der har været nogle skiftende meldinger.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti anbefalede Maastrichttraktaten. Det er ikke nogen hemmelighed, og det står vi gerne ved den dag i dag, fordi vi mente og mener, at Maastrichttraktaten var værd at tilslutte sig fuldt ud.

Men vi kender jo, hvordan tingene udviklede sig. Vi fik et nej til Maastrichttraktaten i 1992, og prisen for fortsat at være med i EU var de